

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. V. Quid mysterii fuerit, moriente Christo tumulos reserari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

diarum Apostolus, viginti quatuor defunctos vitæ restituit. Taceo complures alios è Divorum tabulis jam notos.

Hæc mortis victoria in adventu summo est solatio.

Tob. cap. 19. vers. 25.

Ibid. v. 27.

Ad omnem virtutem actionem extimulat.

1. Cor. c. 15. v. 57. & 58.

* Nos monet ut quomodo Christus surrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate vitæ ambulemus.

Joan. cap. 11. vers. 44. Idem c. 20. v. 6. & 7.

Matt. c. 27. vers. 52.

III. Hæc mortis victoria summo est solatio in adventu veris planè omnibus. Job veribus scaturiens, carnis jam corrosus, omni pecore abactò, liberis ruinà domus obrutis, vix jam ossibus hærens, spirans cadaver, animà in corpore uleroso & in extremis pæne labris malè morante, in fimo velut in sepulchro compositus, canit tamen: Scio, quòd Redemptor meus vivit, & in novissimo die de terrâ surrecturus sum. Spes ista sic exhilarat, ut qui verus Christi amicus est, totum fellis dolium exhautiat, nec querelarum aut impatientiæ quidquam prodatur: nam illud inter lacrymas lætus canit: Scio, quòd Redemptor meus vivit: Quem visurus sum ego ipse, & oculi mei conspecturi sunt, & non alius. Reposita est hæc spes mea in sinu meo. Nos quidem, quanta Jobus, vix unquam patimur, nihilominus eandem Jobi spem in sinu repositam habemus: Scimus, quia Redemptor noster vivit, & nos de terrâ denuo surrecturi sumus. Ita licet nobis quotidie honoris, pecuniæ, valetudinis, virium, vitæ aliquid defluat; non refert, redibit vita, & cum eâ bona omnia. Mors victa est. Deicere nos potest in ponte, præcipitare in aquas non potest, nisi volentes.

IV. Victoria hæc Mortis ad omnem virtutis actionem extimulat. Cùm Paulus resurrectionis mysterium argumentis compluribus affirmasset, addit excitandis ad virtutem Christianis: Deo autem gratias, qui dedit nobis victoriam per Dominum nostrum JESUM Christum. Itaque fratres mei dilecti, stabiles estote & immobiles, abundantes in opere Domini semper, scientes, quòd labor vester non est inanis in Domino. Quòd si quis ad eò sibi parcat, viam ad cælum nimis arctam & arduam queratur, hære ac quiescere ubique velit, uti pigri viatores solent, ne quæso fidem ac spem Resurrectionis jactet. Nec credit iste, nec sperat, nisi forsitan fide mortuà, spe vanâ. Qui reditum in vitam fide vivâ, spe certâ opperitur, et si orbis universi jacturam faciat, Quantillum est, ait, quod perdidit: redibunt hæc omnia, & nos cum illis. Quid enim sunt caduca hæc omnia, nisi umbra, non plaudentis manus sibi digna? Perierint peritura; quid meâ interest modò mihi non pereat cælum. Unum atque unicum damnatum est æternam vitam perdere. Cetera trivilitium sunt & somnium. Et licet via ad cælum confragosa sit & aspera, non refert, pergamus impigro pede, scientes quòd labor noster non est inanis in Domino.

V. Hæc mortis victoria hoc ipsum idemridem monet, quod Paulus clamat: Ve quomodo Christus surrexit: à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate vitæ ambulemus. Hoc scientes, quia vetus homo noster simul crucifixus est, ut destruat corpus peccati, ut ultra non sit viamus peccato. Hic nobis ad istam mortis victoriam quæstio duplex nascitur. Prima: Cur Lazarus resurrexit cum sudario, Joanne teste, & statim profuit, qui fuerat mortuus, & facies illius sudario erat ligata. At verò Christus sudarium reliquit in sepulchro. Nam, eodem teste, venit Simon Petrus, & introivit in monumentum, & vidit linteamina posita, & sudarium, quod fuerat supra caput ejus non cum linteamibus positum, sed separatim involutum in unum locum. Hæc prima quæstio. Altera: Cur hoc ipso tempore hujus victoriæ monumenta sint aperta, Matthæo teste: Et monumenta aperta sunt, & multa corpora Sanctorum, qui dormierant, surrexerunt. Utrique quæstioni respondebimus.

§. IV. Cur Lazarus cum sudario, Christus sine illo prodierit è tumulo.

ERGO Lazarus cum sudario, sine illo Christus è sepulchro prodit. Ægypti prorex Josephus iconicum Christi simulacrû tam in aliis multis quàm etiam in isto. Ab herà Joseph non malà vi teneretur, pallium reliquit. Nam, quod sacer historicus prodit, Relicto in manu ejus

Gen. c. 39. vers. 12.

pallio fugit, & egressus est foras. Hæc Eusebius Emisensis expendens: Joseph, inquit, detinetur à muliere, Christus à morte; Joseph pallio relicto aufugit, Christus linteamina in sepulchro reliquit, & exsurrexit. Non ita Lazarus prodians è sepulchro cum sudario, quod Christus reliquit, & Angelus monstravit. Nec id mysterio vacat. Christus resurrexit non moriturus amplius, immortalis æternû. Lazarus morti subiectus, ite unquam moriturus, secum fert sudarium.

Si quando classicus remex tritemi exeat, sibi aliquid de foro præstinaturus, compedum aut catenæ partem pede trahit. Quod certè argumento est, cum à scabio & transtris non esse liberum. Ita velit nolit, ad trahendum remum ipsi est redeundum. Ita & Lazarus è tumulo prodit, sed secum lintas, sudarium, lodicem mortuale trahit, ut ipse aliq; omnes nôrint esse mortis subditum, spectare ad maris mortui remum, sandapilâ denuo claudendum. At verò Christus sine sudario emergit tumulo, solutissimus, liberrimus ab omni mortis vinculo. Gratulatur Paulus, & sacro apostolatu, Scientes, inquit, quòd Christus resurgens ex mortuis jam non moritur, mors illi ultra non dominabitur. Quòd enim mortuus est, peccato mortuus est: quòd autem vivit, vivit Deo.

Nec Christus tantum immortalis, sed & Christi sudarium inter ipsos etiam ignes immortalitatem prætulit. Mahulias Sarracenorum Princeps, quod Beda & Baronius narrat, hoc ipsum, quod diximus, sudarium octo pedes longum habuit: ut autem exploraret quàm certâ id fide esset, in ignem conjici præcepit. At illud ex igne in aëra se librans, & aliquamdiu velut placidissimè volans in alto cunctabundum hæsit, demum centenibus punctis in præsentis cœlestis Christiani brachia tranquillo motu se demisit. Prodigium tot testatum oculis, quorû spectatum.

Porrò alterum sudarium, cui cruenta Christi facies impressa, in supremo illo itinere maestissimo Veronicæ relictum est. Hæc matrona civis Solymæa Christi discipula, Magistri ultimos labores miserata, hoc munus à mortuo Domino, ut supra demonstratum est, accepit. Perinde si dixisset Christus: Hoc donarium hæredes sequitur. Testimonia cruciatuum meorum habeant Christiani. Hi nôrunt quantæ molis, quanti & sudoris fuerit, hominem æternæ mortis reum redimere. Penes Christianos ergo mea sint sudaria. Quocirca Christus Dominus sine sudario, Lazarus cum illo ad vivos rediit, ut luculentum esset discrimen inter Lazarum resurgentem, sed denuo moriturum, & Christum mortis victorè, immortalitate supra omnes beatissimâ coronatum.

§. V. Quid mysterii fuerit, moriente Christo tumulos referari.

ALTERA erat quæstio: Quid mysterii, tumulos referari. Ex Matthæo discimus, Et monumenta aperta sunt, & multa corpora Sanctorum, qui dormierant, surrexerunt. Sed an non major fuisset gloria Resurgentis Christi, solum resurgere? Itais aliquoties minatus, Væ, inquit, qui prædaveris, nômne & ipse prædaberis? Non est in orbe prædo similis mortis rapit ea omnibus omnia, terrâ manibusque, menduculos & reges juxta habet, & istos & illos peræquè spoliat, petasos & diademata, ligones & scæptas eadem mergit foveâ. Mors orbis expilator & prædo, nemini non horribilis, nullum unquam se fortio-tem invasit, nisi illum unum atque unicum cruci suffixum. Væ tibi, mors rapacissima, quæ ab orbe condito innumera commisit furta, quæ tot milliones hominum spoliasti vitâ. Immanis bellua, quæ nescit parcere, doctos, indoctos; pauperes, opulentos; debiles, robustos; juvenes, adultos; senes, pueros, infantes, decrepitos sine delectu, vi pari abripit: omnes quos unquam vidimus, omnes de quibus aliquid audimus aut legimus, & quantula ea pars hominum est quam nôsse possumus;

sumus; omnes omnino qui vel olim nati sunt, vel A omnibus terris ac sæculis pascentur, in hujus prædonis unguis incidant necesse est. Nemo hæctenus ab hoc prædone liber evasit, evadet nemo. Cerne animo longissimam præcedentium, nec minus longam sequentium catervam. Hac ipsa, quæ loquimur, horarâ quot mortalium millia mortis falaricâ sternuntur? Mors artes omnes eludit, preces conceptissimas spernit, amplissima promissa rejicit, non ætatem, non sexum attendit, natalium imagines, titulos, falces proterit, imperium nescit, Principes non agnoscit, blanditias omnes contemnit, vim nullam metuit, superstitum omnium vitam extinguit.

Sed æquo simus animo, jam ipse etiam in prædam cessit tam immanis prædo. Fit subinde ut juvenis male ingenuatus, & ad furta pronus modò pecuniolâ, modò strophium, modò chirothecas, modò telâ; jam cingulû, jam librum, jam pileum furaci manu subducatur. Ita minoribus furis initiatus ad majorè harpagandâ peritiam in dies proficit. Audacior tandem ex aula Principis argenteum vel scyphum, vel patinam, vel guttum aut maluvium clepit, sed apud aurificem miser, quem furtum venditurus adit, à Principalibus insignibus proditur; in vincula trahitur, torquetur; hic minor furta omnia prioris vitæ fatetur. Mors ab orbis origine furtis & rapinis continuus affucta, mortalium nemini non carissimum quod habuit, vitam eripuit. Hanc protoplastis, hanc posteros univèrsis extorsit; nulla domus quam non exspilârit, nulla laterbræ quibus prædam non extraxerit, ita oppida, civitates, provincias, regna, jam sæpius vacuavit incolis, huic rapiendi licentia jam nimium assuetæ. Sed hæc omnia minuta possunt capseri furta, & Lavernæ artes jocosæ. Illi omnes erant homines caduci, velut poma vermiculosa, putrida, ad moriendum nati. Hinc homines ejuscemodi abripere in prædam, morti non erat probrosum. Sicuti cerfos ad viam conlitas depopulari, aut silvestria pira vel poma furtis nata carpere, viatoribus non vetitum, quis enim ta curat? ita mors impunè sustulit, quos ad interitum editos scivit. At ubi mors Christum Dei Filium, benedictum virginæ uteri fructum carpsit, cum vitæ Dominum occidit, cum aureum hoc carchesium surripuit, furtum audacissimum, & prioribus minutis omnibus longè grandius commisit, nec enim peculatus tantum, aut rapina vel sacrilegium, aut plagium, sed læsæ majestatis crimen fuit maximum. In hoc flagrantissimo delicto mors deprehensa, & ad crucem Dominicam, velut ad equuleum torta priora furta omnia est confessa. Atque hoc obeunte Christo sepulchra referata, testantur sepulchrorum apertio, sceleris confessio, rapinarum restitutio. Perinde si mors dixisset: En Domine arcum & sagittas meas, en prædam, quam rapui ac sepulchris abdens occultavi. Me victâ fateor, parata furtum omne restituerè.

Vicit ergo, vicit bonus IESVS, vicit Elephantem, vicit Leonem, vicit & Crocodilum. Mundus, mors, diabolus, triumphali curru Christi captiva mancipia trahuntur. Idè triumphè! Absorpta est mors in victoria. Vbi est mors victoria tua, ubi est mors stimulus tuus? Nonne prædictum: Ero mors tua, ô mors: vix qui prædaris; jam prædata, jam ipsa facta es præda. Deo autem gratias qui dedit nobis victoriam per Dominum nostrum IESVM Christum. Iam mori non formidemus. Bona mors, initium est vitæ.

CAPVT XII.

De Christi in caelum ascendenti gloriâ.

PROMISSIS, reor, stetitimus, & de Christo etiam Resurgente disseruimus. Sed omnino par est, ut Tom. II.

qui Resurgenti victoriam spectavimus, Ascendentis quoque triumphum hilari erectoque vultu profequamur. Hic ego, mi Lector, quam potero, brevissimus ero, & summa rerum capita non explicabo, sed edò solum digito monstrabo, altiori cogitatione commeditanda. Estet quidem dignissimum & Ascendentis gloriam singulâri libro proponere spectandam: nec ad eam rem parata jam composior scriptio deesset, sed ne nimium extra promissum abeam, & deum de tabulâ manum amoveam, hanc visum est coronidem ac clausulam apponere.

§. I. De Christo in caelum ascendente oracula & vaticinia.

ENoch homo justus in caelum à Deo translatus est, idque ante Moyses leges. Et facti sunt omnes dies Enoch trecenti sexaginta quinque anni. Ambulavit cum Deo, & non apparuit, quia tulit eum Deus. Elias dum Moyses leges farent, in caelum curru igneo subvectus est. Cunque pergerent, & incidentes sermolarerunt utrumque: & ascendit Elias per turbinem in caelum. Servator orbis Christus novâ lege gratiæ stabilitâ, nec translatus, nec subvectus, orbis caelestes suâ virtute penetravit, non sine spoliis edò reversus unde ad nos descendat. Ascensionis ergo suæ Dominus prænuntios & testes habuit: unum ante legem, unum sub lege, ut quandoq; veniret ipse, qui veraciter caelos transire posset.

Ita nepos Abrahami Iacob, in baculo meo, inquit, transivi Jordanem istum: & nunc cum duabus turmis regredior. Ita noster è caelo peregrinus ad nos pauperimus venit stabulo exceptus, nunc hominum & Angelorum turmis stipatus revertitur. Hac in re nõ dissimilis othioni, qui habet centum oves, & si perdidit unam ex illis, dimittit novaginta novem in deserto, & vadit ad illam qua perierat, donec inveniat eam: & cum invenierit eam, imponit in humeros suos gaudens, & vicinos dagnu convocat amicos & vicinos, dicens illis: Congratulamini mihi, quia invenit ovem meam, que perierat. Ita Christus Angelis relictis, perditæ genti humanæ in subsidium properavit. Vbi amissam hanc oviculam invenit, inter gaudia in caelum remeavit.

Canebat olim Moyles: Sicut aquila provocans ad volandum pullos suos, & super eos volitans, expandit alas suas, & assumpsit eum, & portavit in humeris suis. Christus aquile non absimilis è pluribus causis: 1. Aquila volucrum regina, volatu vincit omnes. 2. Solem in retortis oculis intueatur. 3. Vngue & rostro victum sibi parat è prædâ. 4. Pullis suis providet sollertissimè. 5. Solis aspectum recusantes pullos exturbat nido, & ut degeneres abjicit. 6. Adultiores ad evolandum exemplo suo provocat. 7. Tandem illos deserit, ut ipsi suo se labore alant. Christus 1. Rex est tam in præsepiti quam in cruce, tam à Magis adoratus, quam à militibus & Phariseis irrisus. 2. Christus Deus seipso beatissimus, etiamnum viator, & cum inter nos ageret, aspectu Dei fruebatur. 3. Exarmatis hostibus, quos occumbendo vicit, spolia detraxit. 4. Cum dilexisset suos qui erant in mundo, usque in finem dilexit eos; & hoc unum moriendo egit, ut sui viverent. Filios in malum obstinatos, disciplinæ odiores, à paternâ indole alienos exhæredat, rejicit, à se segregat. 6. Suos ad caelestia inuitans, In domo Patris mei, ait, mansiones multe sunt: Vado parare vobis locum. 7. Rediturus in caelum suis valedicens, vado, inquit, ad eum qui misit me. Sed quia hæc locutus sum vobis, tristitia implevit cor vestrum. Sed ego veritatem dico vobis, expediet vobis ut ego vadam.

Hæc omnia diversis oraculis & vaticiniis illustrissima. Micheas præcinit: Ascendet pandens iter ante eos. Et transibit Rex eorum coram eis, & Dominus in capite eorum. Huic regius Pfaltes respondet velut rem gestam.

P p com

Ab origine mundi furtis & rapinis continuus affucta. In Christi morte sic rapinarum restitutio. 1. Cor. c. 15. vers. 55. Osee c. 13. vers. 14. 1. Cor. c. 15. vers. 57.

Gen. c. 5. v. 23. & 24. Elias dum Moyses leges farent, in caelum curru igneo subvectus est. 4. Reg. c. 2. vers. 11. Christus novâ lege gratiæ stabilitâ, nec translatus, nec subvectus, orbis caelestes suâ virtute penetravit. Gen. c. 32. vers. 10. Luc. c. 5. v. 4. & seq. Deut. c. 32. vers. 11. Christus aquila non absimilis è pluribus causis. Ioan. c. 14. vers. 2. Idè c. 16. v. 5. 6. & 7. Mich. c. 2. vers. 13.